

# VE ÇAĞRILDIK

Nureddin Yıldız'ın 03.05.2015 tarihli (251.) Hayat Rehberi Dersi'dir.

Bismillahirrahmanirrahim.  
Elhamdüli'llahi Rabb'il âlemin. Vessalatu vessalamu alâ Resûlina Muhammedin ve alâ alihi ve sahbihi ecmaîn.

Aziz Kardeşlerim,

Rabbimize ne kadar şükretsek O'nun layık olduğu şükürü yapmış olmayız. Esasen hak etmediğimiz ve bize bir borcu olmadığı hâlde Kerîm, Rahîm ve Latîf olduğu için ve O, uygun bulunduğu için bize nimetler yağdırmaktadır. Biz, bu nimetlerin içerisinde ömür geçiriyoruz.

Allah dileyip bizi etten, kemikten, irinden, kandan yarattı. Bedenlerimiz yoruluyor, aklımız zorlanıyor, gözümüz yaşıyor, duygulanıyoruz, yer yer çocuklaşıyoruz. Bütün bunlar bir yanlışlık olduğunu göstermiyor. Allah Teâlâ'nın kudreti ve hâkimiyeti dışında bir iş olduğunu da asla göstermiyor. Gerek bütün dünya üzerinde cereyan eden olaylara baktığımızda ve gerekse kendi özel hayatımıza baktığımızda bunaltan, hatta çıldırtan zorluklar görüyor olabiliriz.

Bir insan kendi doğumuna ait hatıraları bilemez, annesi bilir. Hiçbirimiz "Ben annemin karnından dünyaya gelirken şöyle rahatsızdım, böyle rahatsızdım; ebe tutmasaydı ben çoktan boğuluyordum." diyememiştir. Allah'tan o günü bilmiyoruz. Yoksa insan, annesinin çektiği gibi sıkıntılı bu süreci hissetseydi doğarken "Buralar güzel, ben kalayım." der, doğmak istemezdi. Rabbimize şükürler olsun. O zor yerlerden ve zamanlardan bizi böyle bir hayata gönderdi, yaşıyoruz.

Kardeşlerim,

Bir gerçeği paylaşmak zorundayız. Dedik ki: Rabbimizin mülkünde ve O'nun planında herhangi bir yanlışlık ve aksaklık yoktur. Bugün Müslümanların veya sıradan insanların yaşadığı coğrafyalardaki bunaltan ve çıldırtan görüntüler, bizim annemizin karnından dünyaya gelip bu zamana ve bu yaşa kadar yaşadıklarımız, çektiklerimiz keyif bozucu şeylerdir şüphesiz. Ancak bir gerçeği bilmek ve kabul etmek zorundayız.

Biz sosyal güvenceler, devletin sağlık hizmetleri, kazandığımız paralar, taksitlerini ödeyip maliki bulunduğumuz modern evler, akan sularımız, ısındığımız doğalgazlarımız, yazın serinlendiğimiz iklimlerimiz, yazlık ve köylük evlerimiz, mülklerimiz, bahçelerimiz; her ne kadar "Bütün bunları yaptık, ettik, rahatladık." diye düşünüyorsak ortada büyük bir yanlışlık var.

Kardeşlerim,

O yanlışlık nedir? **Biz, bu dünyaya cennete gelmek için gelmedik. Bu dünyaya cennete gitmek için geldik.** Allah'ın hiçbir kuluna bu dünyada keyif vaadi yoktur. Allah hiçbir bebeğe "Paketlenip gönderileceksin." diye bir söz vermemiştir. Hatta ve hatta "Allah'a yaklaştıkça çilen artacak." diye bile söylemiştir.

Allah azze ve celle sözünden caymış değildir. Allah, bir cennet ortamı vaat etmedi ki "Nedir bu doğranan Müslümanlar?" diyesin. Allah "Karşılığınızı dünyada vereceğim, dünyada adalet yerini bulacak." diye bir sözü bir kere dedi mi ki "Senelerdir oruç tuttuğum, namaz kıldığım hâlde bu çilem nedir?" diyesin. Allah tek bir ayetinde, peygamberleri aleyhimüsselam tek bir sözlerinde "Mü'minin burnunu kanatmam." dedi mi yoksa "Burnu kanamayan bana nasıl gelecek mi?" dedi.

Değerli Kardeşlerim,

Tıpkı imanın esaslarını sayar gibi artık bizim, bu dünyanın aslını tanımamız gerekiyor. **Nuh aleyhisselama yâr olmayan dünya, İbrahim aleyhisselama ateşe atan dünya, Lut aleyhisselama diyarından eden dünya, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in yirmi üç yılını binlerce çileyle geçiren dünya, babamız Âdem'i çileden çileye sıçratan şu fani dünya bizim neyiz oluyor?**

Dünya; babamız Âdem'in, peygamberimiz Musa'nın, İsa'nın, Lut'un, Nuh'un, Şuayb'ın, Salih'in, Dâvud'un, Süleyman'ın -aleyhimüsselam- çilehanesi de bizim sosyal güvenceli otelimiz mi?

Kardeşler,

Çocuklarımıza hilekârlık yapmayalım. "Mutlu bir gelecek, huzurlu bir ortam, neşeli günler" diye çocuklarımızı aldatmayalım, kendimiz de aldanmayalım. Bu dünyada yenip içilen bir yiyecek var mı kabızlık sorunu oluşturmasın? Bu dünyanın dert olmayan bir yiyeceği var mı? Sonrası meçhul olmayan bir sevgisi ve aşkı var mı? Dünya, kimin yüzüne güldü ki yirmi birinci asırdaki mü'minin yüzüne gülsün.

Fareden dost mu olur? Fareden kebab mı olur? Fare; tırmıklamak ve çuvalı delmek için yaratılmıştır. Fareden ne kebab ne de bekçi olur.

Rabbim bu dünyayı çilehane olarak yarattı. En çok sevdiği kullarına da en çok çileleri çektirdi. Sağından ve solunda çileler çektirdi. En çok beş kişiyi sevdi; dönüp bakıyoruz ki o beş kişiye çektirdiğini bugün beş milyara çektirmiyor. Sevdikçe çile veriyor; buğz edip defterden sildikçe de rahat bırakıyor. Doktorların iyi olmayacaklarını anladıkları hastayı "Eve götürüp her şeyi yedirebilirsiniz." dedikleri gibi ama iyi olacağını anladıkları hastanın başında bekçi gibi bekliyorlar.

Musa aleyhisselam ki "Kelimullah"tır, Allah ile bu fani dünyada konuşmuş insandır. Fani dünyada Allah ile konuşmuştur. Kelimullah! Allah onu kâinatın en şerli Firavun'uyla baş başa bıraktı. Firavun'dan kurtulduğu gün ona iman edenleri, Firavun'u aratmaz bir bela olarak başına sardı. Sosyal güvence, ekonomik rahatlık, yaygın çevre, sağlıklı bir beden yeterli olacak olsaydı Musa aleyhisselam gibi bir insan bu dünyada çile içindeyken gurbette ölmezdi.

Kimini altı ay su üstünde bıraktı, kimini ateşin ortasına attı, kimini müşriklerin bağrında hançerlenecek bir şekilde yatağa yatırdı, kimini de yüzlerce sene "tövbesini kabul edecek mi, etmeyecek mi?" diye yeryüzünde süründürdü ama bunda milyarda bir bile bir işkence yok. Çünkü bunlar cennetten gelmiş babanın çocuklarına sunulmuş projelerdir. Allah bunları cennette yapmadı, cennetten gönderdiği yerde yaptı.

Kardeşlerim,

Bakınız! Ailece çoluk çocuğumuzca, vakıflarca, derneklerce, milletçe bir gerçeği anlamamız gerekiyor. **Nasıl Hıristiyanlar, "İsa -hâşâ- Allah'ın oğludur." diye yanıldılarsa ve yanlış anladılarsa bir de bu yanlış algılamaya üzerine cennete gireceklerini ve bununla daha çok sevap kazandıklarını zannedecek bir gaflete düştülerse biz de şu dünyayı bağıra basılacak ve peşinden koşulacak bir şey zannederken yanıldık.** Onlar "İsa Allah'ın oğludur." dediler battılar, biz de "Dünya cennettir!" zannettik, batıyoruz.

Dünya cennet değildir. Cennette Allah'ın hurilerle vaat ettiği mutlu hayatı; dünyada fani bir kadınla fani bir kocayla yaşanır zanneden, akide olarak değilse de pratik olarak tıpkı Hıristiyanların bu bataklığına düşen biri gibidir.

**Kanun: Dünya mutlu olma yeri değil, mutluluğu hak etme yeridir.** Eğer dünya; hem mutluluğu hak edip cenneti kazanacağını, hurilerle yaşayacağını hem de dünyada da onun avansını alacağını bir yer olsaydı Levh-i Mahfuz'un eteklerine kadar yükselip miraç gören Abdullah'ın oğlu Muhammed aleyhisselatu vesselam bunu trilyonlarca kere hak etmişti.

Kardeşlerim,

Hepimize tefekkür konusu olarak şu soruyu sorabiliriz: Sevgili Peygamberimiz, kâinat üzerinde melekler bile dâhil Allah'ın rahmetine ve lütfuna en müstehak olan insandır ancak O, rahat bile ölemedi. Ölümün bile rahatı vardı ama "Kıvraniyorum, eziyetler çekiyorum." diyerek öldü.

Bugün aile huzursuzluğu ve sıkıntısı olan, geçinemeyen; eşinden, kocasından, hanımından şikâyeti olan bütün dünya Müslümanları, çocuklarından dert çektiğini zanneden anneler ve babalar, Müslüman olup geçen sene teheccütte dua ettiği ve bir önceki sene de Kadir Gecesi'nde camideki dualara yüksek sesle "Âmin!" dediği hâlde bu sıkıntıların başına niye geldiğini anlayamayanlar, duası Levh-i Mahfuz'da yapılmış Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellemin vefatından birkaç dakika önce Âişe'sine söylediği söze baksınlar: "Nedir bu? Yusuf'a yapılmış işkenceleri bana yapıyorsunuz." dedi.

**Biz, niye gerçekçi olmuyoruz? Allah bizi dünyaya mı davet etmişti? Bizim çağırıldığımız yer dünya mıdır?** Allah, bir kere bile "On dakikanız keyif içinde olacak." dedi mi? Böyle bir sözü var mı Allah'ın? Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem kâinatın efendisi olduğu hâlde Uhud'da mübarek dişi ve çenesi yaralandı da Allah O'na bir hafta rapor verdi mi? Bir hafta dinlenme alabildi mi? Yoksa üç kilometrelik Uhud'dan Medine'ye gelip Mescid-i Nebi'nin yanındaki evine girmeden ikinci bir savaş talimatı verip üstünü bile değiştirmeden cepheye mi gönderdi? Allah'ın dünyası bu mudur?

Gerçek dünya; bizim sosyal güvencelerimize ve keyfimize güvenip şu kerametler, bu menkıbeler ve bu hikâyelerden dolayı güvenli olarak yola çıkarak ete süte karışmadan, tuzlu biberli yemeden keyif içerisinde meleklerin törenle bizi karşılayacağı cennete doğru konvoylar hâlinde gittiğimiz şu törenli dünya mıdır?

Sabahtan akşama kadar kanlar içerisinde kalmış bir peygamberi gömleğini değiştirmeye fırsat bırakmadan ikinci göreve gönderen rahman ve rahim olan Allah değil miydi? Rahmetellilâlemin olarak gelmenin bedeli; gömleğini bile değiştirmeden işe devam etmekte. Doğru olan buydu. Onun nazik ve narin Ümmet'i güller, destanlar ve bahçeler içerisinde keyif sürmeyi hayal edebilirler ama gerçek o değil. Yanılıyorz kardeşlerim.

Bizim eşimizle kıydığımız nikâhlarımız filan hoca efendinin duasıyla oldu. Düğünümüze gelen evliyahullahın haddi hesabı yok. Düğünde de koca koca Ağrı dağı gibi laflar yapıldı "Bu nesiller geliyor. Selahaddin'in nenesi bu kadın." Böyle büyük büyük laflar yapıldı. "Biz eve gittik mi artık melekler bulaşığımızı yıkarlar, çamaşırlarımızı ütülerler, ondan sonra da lütfedip çocuğumuzu da kundaklarlar, biz de anne baba olarak lütfedip cennete gideriz" zannederiz. Bu bir kişiye yapılacak da Resûlullah aleyhisselatu vesselamın evinde niye yapılmadı? Melekler madem bulaşık yıkarlardı da niye O'nun bulaşıklarını yıkamadılar?

Bu dünya meleklerin bulaşıklarını yıkayacağı, çamaşırımızı ütöleyeceği yer değildir. İşkenceler ve eziyetler altında bizim ütöleneceğimiz yerlerdir. Mü'min gerçekçidir.

**Evlilik, mutluluğu hak etmek için elli sene eşlerin birbirlerine tahammülünün adıdır.** Gerisi de yalandır. Yalandır, Allah'ın böyle bir vaadi yoktur. Biz, cenneti kazanmak için namaz kıldığımız gibi evlenmeyi de onun için yaparız. Çocuklarımız; dua ettik ve sünnetinde filan hoca efendiyi konuşturduk diye evliyadan olacakları da Nuh aleyhisselam çocuklarını sünnet mi ettirmemişti? Yoksa dua için bir hoca efendi mi bulamamıştı? Yoksa Nuh aleyhisselam çocuğuna namaz kılmayı öğretmedi, onu yazın camiye göndermedi mi?

Yanılıyor. Yanılıyor. Allah'ın "çöplük" dediği şeye "Cennet" ismini veriyoruz. Melekler bizi yuhlayıp duruyorlar. Melekler "Babanızın sürgün toprağını nasıl vatan edindiniz?" diye bizi yuhluyor. Elbette hiçbir Müslüman "Ey dünya! İlahımsın benim." demiyor. Taksit öderken böyle itiraf ediyor. Evliliği cennette huri ve gılman ile buluşmak zannettiğinde bu vehn ortaya çıkıyor.

Hastalığa gerekçe bulamadığında, Allah'ı Teâlâ'nın bizi niye hasta ettiğini anlayamadığında, çocuğu sakat doğduğunda, komşuları ona kin güttüğünde, sabrın bile sabra muhtaç olacağı kadar eziyetlere katlandığında, bir haber bültenindeki yüz haber maddesinden doksanının neredeyse Müslümanları kahreden şeyler üzerine yoğunlaşmış olmasını gördüğünde "Nedir bu dünya?" diye feryat-u figan ediyor ya, yanındaki melekler de "Ne zannetmiştin ki?" diyorlar. Ne zannetmiştin dünyayı?

**Çileli bir Peygamber'in Ümmet'i olarak sen koltuklara gerilecektin de doğru olan bu muydu? Sürgün görmüş bir Peygamber'in Ümmet'isin, O'nun mihrabında hoca efendisin, mikrofonların önüne çıkıyorsun; sen sürgün yemeyeceksin, iftiraya uğramayacaksın! Öyle mi zannediyorsun?**

Sen kitap yazacaksın, konferans vereceksin İskilipli rahmetullahi aleyh bir kitabından dolayı ipe gitmiş olacak, senin kitapların baskı üstüne baskı yapacak ama sen, İskilipli ile aynı yere randevulaşmayacaksın; cennette buluşacaksınız! Sen otelden gideceksin, o darağacından gidecek ama buluşmanız cennet olacak. Bunun da adı "Adalet!" olacak. Dünya böyle bir yer midir? Bu mudur dünya? Allah böyle bir dünya vaat etmedi ki "Şimdi ne yapıyor?" diye soru sorulsun. Allah bizi buraya çağırılmamıştı. Çağırıldığımız yer burası değildir. Çağırıldığımız yer İskilipli rahmetullahi aleyhin gittiği yerdir. Gerçek randevu yerinde o durdu.

Kardeşlerim,

Önce Allah'ın sinek kanadı kadar değer vermediği şu dünyayı tanımayı bilmeliyiz. Bütün nimetlerini avucumuzun içine alacak kadar mal mülk sahibi olabiliriz. Yeter ki o nimetler yüreğimize girip orayı işgal etmesin. Sorun buradadır.

**Dostlarımız olsun, eşlerimiz olsun, akrabalarımız olsun ama bizim, Allah'tan değerli kimsemiz olmasın. Dünyanın tuzak oluşu budur.**

Kardeşlerim,

Rabbimiz hepimizi çağırıştır. Hepimiz davetliyiz ama davete katılanların üstü başını arıyorlar. Herkesi almıyorlar. “Bütün vatandaşlar davetlidir.” diyorlar ama üstünü başını aramadan kimseyi almıyorlar.

Biz, inşallah hatamızı anlayıp İbrahim aleyhisselama yâr olmayan dünyanın bize de yâr olmayacağını idrak edip iman ettiğimiz Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve selemin rahat ölmeyi bile bulamadığı bu dünyada, rahat koltuğu bulmamızın hayra alâmet olmadığını anlayacağız inşallah. Bir nebze cahillik ettik elbette. Allah affı mağrifet eylesin, toparlanacağız.

Çocuklarımızın mutlu bir geleceği olması için çalışacağız yoksa nankör baba, anne oluruz ama mutlu gelecek evimiz değil ki. Evdeyiz zaten, bunun geleceği neresi? Zaten evdeyiz. Mutlu gelecek dediğimiz şey; Adn Cennetleri’dir inşallah.

**Bizim hasretimiz, ailece koltuklara yaslanacağımız diyardır.** Ondan önceki her şey geçicidir. Buna iman ediyoruz ama gel gör ki bu imanımızın üzerinde bir miktar çim bağladığı ve otlar büyüdüğü için altı görünmüyor. Şeytan bizi imandan koparmak istedi, beceremedi elhamdülillah fakat imanımızın yosun tutmasını da becerip sağladı. Hareketlenmek zorundayız.

Aziz Kardeşlerim,

Bugün inşallah gerek bu kardeşinizin hasreti ve gerekse sizin hasretiniz, bütün mü’minler olarak hasretimiz, sevdamız ve umudumuz olan cennete girdiğimiz gün inşallah Allah’ın lütfuyle keremiyle hatırlayıp birbirimize “Neydi o ayetleri dinlemiştik?” diyecekleri günün hatırası olmak üzere sizinle Rabbimizin kitabından üç dört ayeti beraberce okumak istiyorum. Bu dört beş ayeti can kulağıyla dinlemenizi rica edeceğim.

Biz beşer olarak konuşuyoruz. Bizimki, zenginin malını dağıtmak gibi bir şeydir. “Kasa ve mal benim değil, dağıtıyorum.” olur ama mal, cennet, varlık, güzellik Allah’ın elinde. O dağıtırsa hakkaniyeti ile dağıtır.

İnşallah şimdi dün akşam dinlediğiniz ve izlediğiniz haberlerdeki facialar, doğduğumuz çocukluğumuzun günlerinden beri başımıza gelip bizi bunaltan olaylar, sıkıntılar, hastalığımız, fakirliğimiz, evdeki çilemiz, çevremizi kuşatan bunaltıcı atmosfer; bütün bunları bir yarım saatliğine bir kenara koyalım. Şu yarım saatte de Rabbimizin kitabını dinleyelim. Bakalım çağrıldığımız yerle bulunduğumuz yer aynı mı ve Allah’ın vaadinde bir yanlışlık var mı? Allah bize sağ gösterdi de soldan mı bizi imtihan etti? Bir bakalım.

Kardeşlerim,

Sizden istirhamım inşallah şu bir haftamızı, on günümüzü Kur’an-ı Kerim’imizin **Al-i İmran Suresi’nin 185-186. ayetlerini, Ra’d Suresi’nin de 21, 22, 23 ve 24.ayetlerini** bu yılın gündemi yapalım. Evimizin gündemi yapalım. Üç beş gün okuyalım, düşünelim, tekrar okuyalım, tekrar düşünelim. Ezberleyelim, namazda okuyalım sonra çocuklarımıza ezberletelim.

“Kaplıcaya gittik sonra da kaplıcanın önünde kartopu oynamayalım” gibi bir şey yapmış olmamak için bu süreç içerisinde tedavi uygun olsun diye medya ve fasit çevremizle şöyle bir on gün bağlantımızı keselim. Kulaklarımıza zehir akıtan, gözlerimize necaset bulaştıran şu şehir atmosferinden kurtulalım. Gerekiyorsa evlerimizin perdesini açmayalım. Bir hafta on gün tedavi

gerçekleşinceye, bedenlerimiz dezenfekte oluncaya kadar, kanımızdaki ve damarlarımızdaki zehir idrarlar çekip gidinceye kadar Rabbimin şu ayetlerini okuyalım, okuyalım, okuyalım sonra da tefekkür edelim.

Bakalım on gün sonra Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin önünde vücutları parça parça olurken kebab yer gibi zevk alan adamlar meğer bu yola nasıl gitmişler? Adamlar çılgın gibi filmde rol olarak yapılamayacak şeyleri nasıl yapmışlar? “Sana Peygamber bunu hediye olarak gönderdi.” dediğinde “Ben Peygamber’den hediye almak için bu yola çıkmadım. Şu boğazıma bir ok isabet etsin de şehit olup Rabbime gideyim diye yola çıktım.” diyen adamlar; hangi kampa gitmişler, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem hangi serumla bunların kanını yıkamış da ailece ölümü kebab yer gibi lezzetle yiyip cennete ve Rablerine kavuşmuşlar?

Kardeşlerim,

Bizim sorunumuz; bizi Allah’a çağıran Kur’an’ımızı “Ramazan’dan Ramazan’a biri okur, biz dinleriz. Sesi güzel olandan daha güzel dinleriz, ücretini de veririz, Kur'an sorumluluğundan da kurtuluruz.” mantığına havale ettiğimizden kaynaklandı. Yoksa Al-i İmran Suresi’nin bu ayetleri, düğüne gider gibi ölüme giden adamları yetiştirdi. Aynı Kur'an şimdi elimizdedir.

Eşyle bir arada olduğu gece sahnesinden sonra gusletmeye bile vakit ayırmadan Resûlullah’ın yanında cihada gidip şehit olmuş adamlar Âl-i İmran Suresi’ni dinleyip bu işi yaptılar. Aynı antibiyotik, aynı serum bizim de damarlarımıza takıldığı hâlde biz; diğer damarımızdan da medyadan zehir aldığımız için, arkadaşlarımızdan ve dünyaya tapınmışlardan sürekli telkinatlar, zehir gibi bir kolumuzdan girdiği için Al-i İmran Suresi, Bakara Suresi Ramazan’da girmiş, Kadir Gecesi’nde çıkmış bir şey değişmiyor.

Bir koldan zehir alınca diğer koldan serum, bir fayda etmiyor. İnşallah biz Ramazan-ı Şerif’ten önce şu ayeti celileri bir kere yüz kere okuyup dinleyip işi Ramazan’a bırakmadan, Ramazan görmeye müstahak bedenlerin sahibi olmak için gayret ederek şu ayetleri tefsir gibi evimizde neşeli sahnelerle okuyup ondan sonra da bir ay sonra “Şu bize cennet sahneleri seyrettiren ayetleri dinleyelim.” diyebildiğimiz noktaya gelirsek alimallah o Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin huzurunda parçalanmaktan düğüne gider gibi zevk alan adamların aldığı zevki Allah bize de verecektir. Adalet de budur zaten.

Kardeşlerim,

Bizim sıkıntımız, elimizdeki nimeti değerlendirememekten kaynaklanıyor. “Gelin!” diye Allah çağırıyor, “Biz istediğimiz zaman gideriz.” diye oyalanıyoruz. Hâlbuki bu davet bir keredir. “La ilahe illallah Muhammed’un Resûlullah.” dediğimiz zaman “Geliyorum!” demiştik. Hâlbuki ayak sürçüp duruyoruz. “Geliyorum!” dedik, gitmiyoruz. Tam gideceğiz taksitler bastırıyor. Tam gideceğiz, kızımız Allah’a adandı, yeni Meryem geliyor; düğüne takıldı, gelinliğe takıldı, çeyize takıldı, bilezikleri çitlere takıldı. Eyvah! Biz neler kaybetmişiz. Elimizdeki cenneti becerip göğsümüze, bağırımıza basamamışız.

Kardeşlerim,

İNŞALLAH Kerîm olan Rabbimden niyazım şudur ki; bu ayeti celileleri burada telaffuz ettiğimiz gibi sadece nostaljik bir hatıra olsun, “O günleri bir analım.” diye inşallah cennetlerde de okuyacağız

ve dinleyeceğiz. Bugün eğitimini göreceğiz, uygulamasını yapacağız. Bu, “beni çağıran Rabbime gitmeyi becerebileceğim” demektir.

Kardeşlerim,

Al-i İmran Suresi'nin 185 ve 186. ayetlerini dinliyoruz. Bu ayetler vücudumuza serum gibi girsin. Bu ayetleri imdat çığığımıza karşı siren sesi gibi duyalım inşallah. Elbette herkesin kulağı imanına ayarlıdır. Hiç kimse imanından fazla duyamaz. Ebu Cehil lanetullahi aleyh yanı başındaki Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi duyamadı. Uveys el-Karnî ise bin kilometre öteden Yemen'den duydu.

**Kulaklarımızın ayarı imanımızın ayarıdır. Az duymak, çok duymak organ meselesi değil, iman meselesidir.** Buna göre dinleyelim, tefekkür edelim. Rabbimiz konuşuyor, dinliyoruz. Ayetleri inşallah defalarca okuyacağız. İçindeki konuların dizilişine dikkat edeceğiz. Allah; Hakîmdir, bize karma şiir dizmek için dizilmiş ayet indirmedir. Ayetler nasıl başlıyor, nasıl bitiyor, nasıl vaat ediyor?

Çok dikkat edeceğiz; davetiyemizi, çağrıldığımız yeri okuyoruz. Davetiyedeki adresi yanlış okursan yanlış düğüne gidersin. Çok dikkatli dinleyeceğiz. Ve unutmuyoruz, kulaklarımızın ayarı kalbimizdeki imanla bağlantılıdır.

كُلُّ نَفْسٍ ذَائِقَةُ الْمَوْتِ

“Her canlı ölümü tadacaktır.” 185. ayet böyle başlıyor.

وَإِنَّمَا تُوفُونَ أَجُورَكُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ

İki: “Kıyamet günü karşılığınızı bulacaksınız.”

فَمَنْ زُجِرَ عَنِ النَّارِ وَأُدْخِلَ الْجَنَّةَ فَقَدْ فَازَ

Üç: “Kim ateşten sıyrılır cennete girerse kazanan odur.” Allah celle celâluhu nereden bahsediyor? Öleceksiniz, karşılık bulacaksınız, cehennemden atlayıp cennete giderseniz kurtulacaksınız. “Tamam ya Rabbi!” “Huriler nerede karşılayacaktı bizi? Oradaki bizim köşk kaç katlı olacak?” diye ayrıntılara girmedir. Şimdi konu ne oldu?

Nasıl başladık? Ayet; öleceksiniz, karşılık bulacaksınız, ateşten kurtulursanız, kazanacaksınız dedikten sonra

وَمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا مَتَاعُ الْغُرُورِ

“Dünya hayatı basit bir aldaniştan başka bir şey değildir.” diyor.

Bu ayet ne konuşuyordu? Ölüm, karşılık, cehennem, cennet, dünya hayatı aldaniştan başka bir şey değildir.

Allahuekber! وَمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا مَتَاعُ الْغُرُورِ



İşte sosyal güvence şimdi sorun oldu! Şimdi hastanenin yanı başındaki dairenin neden daha pahalı olduğu anlaşıldı. Şimdi insanların büyük şehirlerde “trafikten bunaldık, dert oldu, gürültü, havası kirli, burada yaşanmaz.” dedikleri hâlde bir çuval borçla niye oradan daire aldıkları anlaşıldı. وَمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا مَتَاعُ الْغُرُورِ “Dünya hayatı aldanıştan başka bir şey değildir.”

**Allah, cennetin kapısını açtı, “cehennem sıratından geçin, buraya gelin.” buyurdu. dedi. Dikkat edin! Cehennem, cennet; bundan önce halletmeniz gereken şey nedir? Dünyanın sizi kasıp kavurması. Dünya barikatını geçmeden cennet yok.**

Demek ki; sıratın önce dünya var. وَمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا مَتَاعُ الْغُرُورِ “Dünya hayatı basit bir aldanıştır.”

Hani menkıbelerde filan şeyh efendiler, sıratın karşısında bekleyecek oradan atmak istendiğinde müritlerini tutacak “Nereye götürüyorsunuz? Bu müritler benimdir.” diyecek. Vallahi, billahi, tallahi, yüz bin kere yeminim olsun yalan, yalan, yalan, yalandır bu.

**Şeyh; beni apartman betonlarına mahkûm olmaktan, kadın ve erkek fitnessiyle sürtünmekten, faizden, alkolden kurtarmaya yardım eden adamın adıdır. Zaten benim sıratım dünyadadır. Sırat köprüsü dünyada geçilecek veya kalınacak.**

Kur’an, Âl-i İmran Suresi. Şeyh, beni faizden kurtarmak için uykusuz kalan Allah’ın dostunun adı olmalıdır. Bak bu garantidir. Ama sıratın karşısında bekleyecek de meleklerle: “Çekilin be ne yapıyorsunuz?” diyecekmiş. Yuh yalanına senin. Yuh olsun! Firavun’un sihirbazları bile Firavun’a bu kadar yalan uydurmamışlardır. Ama burada yakamdan tutup “Sen sabah namazına niye kalkmadın?” diyen, yeri geldiğinde tokatlayan “Benim yanımda yatacaksın, sabah namazına da kalkacaksın.” diyen şeyh efendi; senin elin, ayağın öpülsün. Sen o zaman şeyhsin, Allah’ın dostusun, Allah’a adam toplayan görevlisin.

Bu; “Dünya hayatı basit bir tuzaktan ibarettir.” ayeti nereden sonra geliyor?

“Ateşten kurtulan cennete girecek.” ayetinden sonra geliyor. Allah “Açın gözünüzü, Sırat Köprüsü dünyada başlıyor.” buyuruyor.

Benim şeyhim dünyada beni haramlardan kurtaran, secdeye kapatan, bana “Allah” dedirten adamdır. Projesini ahirete havale etmiş, dünyada benimle beraber nargile içenin ne şeyhliği olacak?

185. ayet bitti ama Allah’ın sözü bitmedi.

“Sizin mallarınız ve canlarınızda sınamalar yapacağız. Hazır olun!” لَتُبْلَوْنَ فِي أَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ

Rabbim “Kim sıratın geçerse...” buyurmuştu ya, devam ediyor. “Mallarınız ve canlarınızda hazır olun.” Ve bitmedi.

وَلَتَسْمَعَنَّ مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِكُمْ وَمِنَ الَّذِينَ أَشْرَكُوا أَذَى كَثِيرًا

Allah “Müşriklerden, Hıristiyanlardan, Yahudilerden pek çok propaganda dinleyeceksiniz, hazır olun.” buyuruyor.

O zaman yukarıdan sayalım. Rabbim Ne buyurmuştu?

**Bir: Herkes ölecek çare yok.**

**İki: Herkes karşılığını muhakkak bulacak.**

**Üç: Cehennem ateşinden kurtulan cennete girecek.**

**Dört: Bütün bunlar için bilin ki dünya hayatı bir tuzaktır.**

**Beş: Muhakkak mallarınız ve canlarınız tehdit konusu olacak.**

**Altı: Müşrik ve kâfirlerden sürekli propaganda dinleyeceksiniz. İmanınızı ve namusluluğunuzu ayıplayacaklar, namazınızla alay edecekler, gürültü edecekler.**

Allah; canın tehlikedeysen şehadete hazır olup olmadığını, malını Allah yolunda infak edip edemediğini görecektir. Ama bitmedi. Müşrikler senin dinine sataşırken “İslam’da kol kesiliyor, zinaya şöyle ceza veriliyor. Haklara, hürriyetlere aykırıdır, bu ne biçim İslam! Kabadır.” diyecekler. Allah, eriyip erimeyen bir iman olduğunu da görecektir. Çare yok.

Demek ki sadece Uhud’da şehit olma meselesi değilmiş. İşin ucunda bir de ne varmış? Radyodan, televizyondan ve internetten senin Şeriat’ına saldırılırken, Âişe anana iftira edilirken sen nerede hangi imanla ayakta duruyorsun? Allah bunu da görmek istiyor. Hiç çare yok.

Şimdi 186. ayet bitiyor. *وَإِنْ تَصْبِرُوا وَتَتَّقُوا فَإِنَّ ذَلِكَ مِنْ عَزْمِ الْأُمُورِ*

“Dayanabilirseniz, takvanız bozulmazsa büyük adamların işleri bunlardır işte.” Mal, can ve propaganda, kulaklarına bomba sesi gibi kötü kötü haberler dayandığında “Asıldı, kesildi, yıkıldı, dağıldı, şöyle oldu, böyle oldu, hocaları böyle, hacıları böyle, Kur’an’ları böyle, propagandaları böyle, İmam Azam’ın fıkhı kötüyümüş de şu böyle yapmış.” Allah!

Bin dört yüz senelik Ümmet’imin servetini on dört kelime ile yok sayan münafığı, zındığı dinlediğin zaman senin enerjin erimiyorsa “Ben Allah ile beraberim, mağlubiyet nedir bilmem.” diyorsan, *فَإِنَّ ذَلِكَ مِنْ عَزْمِ الْأُمُورِ* sen o zaman kazanırsın.

Kardeşlerim,

*كُلُّ نَفْسٍ ذَائِقَةُ الْمَوْتِ* Bu yaşam tarzıdır. Allah, böyle bir hayat vaat etti. Bunun dışında Allah’ın bir vaadi yoktur. Bu Allah’ın Kur’an-ı Kerim’in ilk cüzlerindeki vaadidir. Kadir gecesindeki propagandalardan önce Kur’an’daki bu ayet var. “İslam, din, Şeriat, Allah, Peygamber” kelimelerinin denklemindeki hayat budur. Bunun dışında bir hayat yoktur.

Allah “Hele siz bir umreye gidin. Umreden sonra size melekler bile eşlik edemez zaten.” demedi ki. Aksine Allah “Çocuğunu iffet tehlikesi ile bırakıp umreye niye gittin?” dedi. Çocuk internette tur atıyor, sen de umrede tur atıyorsun. Umreden de filan program üzerinden çocuğuna deve üstünde çektirdiğin resimleri gönderiyorsun. O da neyin üstünde olduğuna dair bir resmini gönderse “Kiminiz umrede, kiminiz nerede?” görürdün.

İslam basiret dinidir. Müslüman basiretli insandır. Allah hiç kimseye yanlış şey söz vermemiştir. Allah'ın sözü budur. Başka bir sözü de yoktur. **وَإِنْ تَصْبِرُوا وَتَتَّقُوا** Ebu Cehil'in kırbacına karşı da sabredeceksin; propagandaya ve dininin hafife alınmasına karşı da sabredeceksin. Allah seni o zaman bak ne yapacak.

Kardeşlerim,

Kur'an-ı Kerim'imizin bir suresinden iki ayet okuduk. Bir başka suresinden de Allah'ın şu vaat ettiği şeyi; **فَمَنْ زُحْرِحَ عَنِ النَّارِ** "Ateşten kurtulan." dediği şeyi gerçekleştiren mü'min kullarına da Allah'ın davetiyesi var.

Şimdi Râ'd Suresi'ne dönelim. **Râ'd Suresi'nin 21. ayetini**, şu biraz önce kalbimizdeki imanla ayarladığımız kulaklarımızla tekrar dinleyelim kardeşlerim.

Davetiyemizdeki protokol maddelerini sayıyoruz. **وَالَّذِينَ يَصِلُونَ مَا أَمَرَ اللَّهُ بِهِ أَنْ يُوصَلَ** "Allah'ın 'Dik durun.' dediği yerde dik duran kulları" **وَيَخْشُونَ رَبَّهُمْ** "Rabbim Allah'tır, diye dikkat edenler"

**وَيَخَافُونَ سُوءَ الْحِسَابِ** "Kıyamette benim hesabım kötü olur diye endişe taşıyanlar"

**وَالَّذِينَ صَبَرُوا** "ve dayanabilenler, sabredenler" **وَالَّذِينَ صَبَرُوا** "Rabbimin hatırı olsun diye sabredebilenler." Rabbimin hatırı diye bir derdi olanlar.

Eşinde, çocuğunda, ülkesinde, şirketinde, vakfında, derneğinde, seyahatinde, namaz kıldığı camide; karşısına çıkanları aslında iki elinin arasında kıyma yapacak kadar kudreti olduğu hâlde

**وَالَّذِينَ صَبَرُوا ابْتِغَاءَ وَجْهِ رَبِّهِمْ** "Benim Rabbim Allah'tır, O'nun hatırı vardır. O hatırı için sabrediyorum." diyenler, yirmi sene eşinin çilesine bu niyetle katlananlar, çocuğunun katlanılmaz eziyetlerine karşı "Belki yirmi sene sonra namaz kılar, secde eder." diye sabredenler,

**Rabbinin hatırı için, ayet aynen böyle arkadaşlar. "Rablerinin hatırını umarak, Rabbinin hatırını kırmamak için sabredenler."**

Tekrar yukarıdan al. Allah'ın "Dik durun!" dediği yerde dik duranlar, "Rabbim var." diye utananlar, "Ahirette hesap veririm." diye çekinenler, **وَالَّذِينَ صَبَرُوا ابْتِغَاءَ وَجْهِ رَبِّهِمْ** "Rabbimin hatırı için sabrediyorum." diyenler, **وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ** "namaz kılanlar", **سِرًّا وَعَاطِيَةً** "toplu, gizli, açık infak edenler", **وَيَذَرُونَ بِالْحَسَنَةِ السَّيِّئَةَ** "ellerinden, dillerinden bir kötülük çıktığı zaman onu bir kenara bırakmayıp 'üç günah işledim üç de sevap işleyim' diye bir çırpınış içinde olanlar..."

Bakınız, dikkat ediniz! Allah "günah işlemeyenler" demiyor. Rabbimiz biliyor ki; yüzlerce bankanın reklamına dayanmak zor, Müslüman bir kere faize bataabilir. Allah, bunu biliyor. Onun için ne diyor? "Bir kere faize battım diye, iki kuruş kredi aldım diye elli kuruşu Allah yolunda infak edip bir tür kendisini cezalandırarak kötülüğe karşı iyilik bekçiliği yapanlar" **أُولَئِكَ لَهُمْ عُقْبَى الدَّارِ** "Mutlu topraklar

onların olacaktır, cennet bunlarıdır.” Neresi bu mutlu diyar? جَنَّاتُ عَدْنٍ Adn Cennetleri’ne Allah bunları koyacak.

Kardeşlerim,

Yukarıdaki ayetler “Ebubekir, Ömer, Osman, Uhud şehitleri, Bedir gazileri, ashabı kiram, tabiin, şeyhler, âlimler, şehitler...” diye saymamıştı. Ne saydı? Allah’ın “Dik durun!” dediği yerde dik duranlar, “Rabbimden korkarım” diyenler, “Benim ahiretim var, hesabım var.” diyenler, “Rabbimin hatırı olsun; sustum, sabrettim” diyenler, namaz kılanlar, infak edenler ve kötülüğe karşı iyiliğin savaşçısı olanlar bu mutlu diyara, mutlu topraklara gidecek.

Sahabiler değil, sahabilerde de bunlar bulunduğu için sahabiler. Eğer sadece “sahabiler” deseydi biz ne yapacaktık? Bizim kapımız kapanmış olacaktı. Kapı bize de açık ve Allah’ın daveti, çağırması işte bizim için de geçerlidir.

**Düğünde dik duran genç kız; sen Âişe’sin, Nesibe’sin. Nişanda dik durabilen, akraba ziyaretinde laçkalaşmayan, toplumda mescitte durduğu gibi duran mü’min; bu ayetin davet ettiği insan sensin. جَنَّاتُ عَدْنٍ** Sıradan bir cennet de değil, Adn Cenneti bunların davet edildiği, çağırıldığı yerdir.

Bu sözünü ettiğimiz işlerin sahiplerinin davet edildiği yer Adn Cennetleri’dir. Bu kadar mı? Bu kadar değil. وَمَنْ صَلَحَ مِنْ آبَائِهِمْ “Babaları ve dedelerinden işe yarar kim varsa onları da buluşturacağız.” وَأَرْوَاجِهِمْ “Ve eşleri de yanlarında olacak.” وَذُرِّيَّاتِهِمْ “Çocuklarını da ayırmayacağız.” وَمَنْ صَلَحَ ama “bu standartlarda olanlardan” Çağırıldığı yerin kıymetini bilenlerden.

Kardeşlerim,

**Biz ne için bu kadar çileye katlanıyoruz? Rabbimin hatırı olsun “Sustum.” diyenler, dayak yer gibi çocuğundan her gün işkenceye katlanan ama sırf Allah’ın dinine bir kişi kazanılsın diye kendisine hiçbir eziyet yapılmamış gibi görüntü verenler, “Ümmetim kazansın, ben olmayayım zarar yok” diyenler, Rablerinin hatırı diye bir hatırı tanıyanlar, bunlar; çoluk çocuk, babaları, dedeleri, kendileri, eşleri, oğulları, kızları, torunları Adn Cenneti’nde yerleştiklerinde ne olacak?**

وَالْمَلَائِكَةُ يَدْخُلُونَ عَلَيْهِمْ مِنْ كُلِّ بَابٍ

Şimdi Kardeşlerim,

Akşama kadar dinlediğimiz yetmiyormuş gibi bizi her akşam facia bombardımanı altına bırakan bu dünyanın gerçek akıbetinin ne olacağını Allah’tan dinliyoruz. “Hep filanca eziliyor, hep bizim işlerimiz ters gidiyor.” propagandasına karşı cevabımız var.

**“Melekler bu babasıyla, dedesiyle, kayınpederiyle, amcasıyla, torunlarıyla, eşiyle koltuklara gerildiklerinde her taraftan kapıları açıp ‘Selamünaleyküm’ diyeceklerdir.”** buyuruyor Allah. Ama niye? سَلَامٌ عَلَيْكُمْ بِمَا صَبَرْتُمْ “Şu dünyadaki sabrınızın karşılığı olan bu cennete hoş geldiniz.”

Diyeceklerdir. فَبِنِعْمِ غَفَى الدَّارِ “Bu ne muhteşem bir güzellik, ne güzel bir sonuç sizin için.”

Kardeşlerim,

**Çağrıldığımız yerin sırrı; مَا صَبَرْتُمْ Melekler “Sabretmenizin karşılığı olarak bulduğunuz bu sonuç, size kutlu olsun ey cennet ahalisi!” diyeceklerdir.**

Kardeşlerim,

Bütün hücrelerimle, hücrelerimin milyarca kere ziyadesiyle feryat ederek Rabbimden istimdat ediyorum ki; Rabbim şu meclisimizde bu ayeti bize dinlettiği gibi inşallah lütfu keremi ile biz becerip hak edemiyor olsak bile bize bugünü tatlı bir hatıra olarak konuşacağımız cennetini lütfeyesin. Bunu Rabbimizden niyaz ediyorum. Bunun gereği olan sabrı ve ayetin bahsettiği azametli gerçekleri uygulayabilmeyi bize müyesser kılsın.

Kardeşlerim,

Birbirine hakkı tavsiye edenler, sabrı tavsiye edenler; kurtulanlardır. Acımıza acı katanlar, kuruluşumuzu geciktirenlerdir. Bir araya geldiğimizde zaten var olan sıkıntılarımızı bir kere daha nakarat edip “Şu şöyle oldu, bu böyle oldu.” deme zamanına veda edelim; “Bak Allah ne diyor?” diyelim. Birbirimize ayetler okuyalım, Rabbimizin bizi teselli ettiği şeyler tesellimiz olsun. Çilemizi ve kahrımızı yoğunlaştırmak bir fazilet olmasın.

Kardeşler,

Allah’ın vaadi haktır. Yüzde yüzden fazla haktır. Allah mübalağa etmez, oyalamaz, teselli için konuşmaz. Allah hakkı ve hakikati söyler, acı ama gerçeği söyler. İşte Allah’ın Al-i İmran ve Râ’d Suresi’ndeki bize bildirdiği mesajı budur.

Kardeşlerim,

Allah bütün mü’minler olarak bizi çağırıştır. Bu çağırışı bugün duyduk. Kesinlikle bu duyduğumuzu melekler kaydettiler. Ya hafızamızı kaybedip Al-i İmran Suresi’nin gerçek tablosunu çizdiği ve “Ancak sabrederek bunun adamı olabilirsiniz.” dediği gerçekleri yok kabul edeceğiz - Maazallah- ya da “Hayatın gerçeği budur, bu dünyanın sosyal veya faşist bir gerekçesi olmaz. Hiçbir şekilde güvencesi olmaz. Bu dünya sonuç bulma yeri değil, sonuca kavuşma yeridir. Sadece bu dünya basit bir aldanma ve tuzak merkezidir.” diyeceğiz. Gerçeğe göre mü’min olacaktır inşallah.

Ve sallallahu ve selleme âlâ seyyidina Muhammed ve âlâ alihi ve sahbihi ecmain.  
Ve’lhamdülillahi Rabb’il âlemin.